

— som jeg virkelig ikke tror er tvivlsom — at Forholdet imellem nærværende Lovforslags § 1 og Næringslovens § 16 er det, at den Ret, som hjemles ved Næringslovens § 16, og som netop er en Frihed, der ligger udenfor de almindelige Næringsbetingelser, paa ingen Maade kan berøres ved de Bestemmelser i nærværende Lovs første Paragraf, som vedkomme den egentlige Fabrikvirksomhed. Naar jeg ikke udtrykkelig udtalte dette ved anden Behandling, var det, fordi dette Spørgsmaal i administrativ Henseende ikke henhører under Finantsministeren, men under Indvignsministeren, og fordi jeg i saadanne Sager altid holder meget af at have talt med vedkommende Minister, under hvem Sagen nærmest henhører, inden jeg udtaler mig. Den høitærede Indvignsminister, med hvem jeg nu har talt om denne Sag, er imidlertid ganske af samme Mening som jeg, og jeg tror altsaa, at der ikke fra den Side er nogen Betænkelighed tilstede. Hvad selve Forslagets Realitet angaar, tror jeg, at den ærede Ordfører ved anden Behandling tilstrækkelig har fremhævet, hvorledes Lovforslaget vilde stille sig i et besynderligt Lys, naar man optog en saadan Paragraf som den, Mindretallet her har foreslaaet. Den ærede Ordfører vilde ventelig have sagt det Samme, som jeg nu siger, men da jeg om et Par Minuter skal gaa over i det andet Thing, har jeg strax villet sige dette.

Ordføreren (Fenger): Det ærede Medlem, som nylig havde Ordet, (Winther) gjentog, saavidt jeg kan skjønne, væsentlig de samme Grunde, som han ved 2den Behandling anførte for ikke at slutte sig til denne Lov, og da jeg allerede dengang tillod mig, saa godt jeg kunde, at imødegaa hans Grunde, finder jeg ikke Anledning til i Dag at gjentage, hvad jeg da sagde. — Det Samme gjælder med Hensyn til det Forslag, som er gjenoptaget af 3 ærede Medlemmer af Udvalget, efterat det har været drøftet i Udvalget. Samtlige Medlemmer. af dette med Undtagelse af disse 3 Medlemmer, have været af den Mening, at et Forslag som det, der her er opstillet, var overflødigt. Vor Næringslov indeholder tilstrækkelig Bemyndigelse for Enhver til at udøve en saadan Virksomhed som den at koge Sirup af Røer ved Husstrus og Børns Hjælp, uden at det derfor er nødvendigt at løse Næringsbevis. Naar en Mand efter denne Lovs Vedtagelse ikke gjør Andet end ved Husstrus og Børns Hjælp at koge Sirup af Røer, saa vil dette altsaa paa ingen Maade kunne formenes ham, og han vil ikke ud-

sette sig for Noget derved. Det ærede Thing vil nu have erfaret, at ikke alene den ærede Finantsminister, men ogsaa den ærede Indvignsminister ere enige i denne Opfattelse af Forholdet, og det er altsaa ikke til nogen Nytte at tilføje, hvad Mindretallet foreslaar. Spørger man mig da, hvad Skade det kan gjøre, vil jeg dertil svare, at det af Alle, som nøie kende disse Forhold, er almindelig antaget, at der ikke haves noget Midde til ved Husflid at tilveiebringe en Sirup af Røefukker, som kan have den allermindste Betydning for noget Menneffe, fordi det Produkt, som fremkommer paa den Maade, er fuldkommen ude af Stand til at anvendes i Stedet for andet Sukker. Jeg finder det imidlertid urigtigt at indsette en Bestemmelse, der kunde staa som et Vidnesbyrd om, at man ikke havde kjendt de virkelige Forhold, og derfor tror jeg, at det ærede Thing gjør bedst i ikke at vedtage det Forslag, som er stillet af Udvalgets Mindretal.

S. Jørgensen: Det forekommer mig dog, det var en Feiltagelse af den ærede Ordfører, naar han mente, at de andre Medlemmer af Udvalget antog, at man efter Lovforslaget skulde have Ret til som Husflid at tilvirke Sirup og Sukker. Saavidt jeg erindrer, var et juridisk Medlem af den Mening, at man ikke havde Ret dertil efter Lovforslaget, men at en saadan Beskatning, hvis vi skulde have den, ogsaa skulde gennemføres i sin Helhed, saaledes at der ikke var Noget, som havde Lov til at lave Sirup og Sukker af Røer. Saavidt jeg erindrer, har den ærede Ordfører selv i Begyndelsen været i Tvivl om, hvorledes Loven er at forstaa, men det er vist altid urigtigt, naar en Lov er saa utydelig affattet, at Vedkommende ikke rigtig kan blive klog derpaa. Saaledes kjender jeg ogsaa et Tilfælde med Hensyn til Bevilling til Krohold, idet man ikke alene har forlangt Næringsafgift af dem, der eie Kroen, men ogsaa af dem, der have forpagtet den. At disse betale, det er i sin Orden; men Meningen kan dog ikke være, at de, der eie Kroen, ogsaa skulle betale. De have kun kunnet frigjøre sig ved at søge Røetens Hjælp, men jeg finder det urigtigt at vedtage Loven, hvorefter man maa søge Røetens Hjælp for at faae Klarhed paa, hvor vidt han tør gaa i den paagældende Henseende.

N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgfreds): Jeg har forlangt Ordet, fordi jeg vil anbefale det Forslag, som er stillet angaaende Tilvirkningen af Sirup af Røer som Husflid. Fordi man ikke